Aštuntas skyrius

Ponia Bolton ir į Koni žvelgė globėjiška akim, pasirengusi suteikti jai savo moterišką ir profesinę pagalbą. Ji nuolat ragino šeimininkę išeiti pasivaikščioti, nuvažiuoti į Atveitą, pabūti gryname ore. Mat Koni buvo įjunkusi kiauras dienas sėdėti prie židinio su knyga ar siuviniu ant kelių ir beveik nekeldavo kojos iš namų.

Vieną vėjuotą dieną, tuoj po Hildos išvažiavimo, Bolton pasiūlė:

– Kodėl nenueinat pasivaikščioti į mišką ir nepasiskinat narcizų už eigulio sodybos? Šitokia grožybė! Pasimerktumėt puokščiukę kambary, širdis atsišviežintų.

Koni geraširdiškai išklausė kaimiškos slaugės šnekos. Narcizai! Pagaliau kiek galima kalėti tarp keturių sienų. Vėl sugrįžo pavasaris... „Metų laikai tolydžio keičia vienas kitą, tik mano dienos kaip viena – čia saulė teka, čia jau leidžias."

O eigulys? Liaunas, baltalytis, kaip vienišas nematomos gėlės kuokelis! Ji visai pamiršo jį, paskendusi savo bekraščiame liūdesy. Bet kažkas sukirbėjo viduje... „Tuoj

pat už vartų – baltas laukas“... vadinasi, tereikia žengti pro vartus.

Ji jautėsi stipresnė, ėjo tvirčiau, be to, vėjas, tiesiog lenkęs prie žemės parke, dabar aptilo ir nebevargino. Taip norėjosi užmiršti, užmiršti visą pasaulį, visus žmones su jų kokčiais yrančiais kūnais. *...Jums reikia atgimti iš aukštybės. ....Todėl aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną. ...Jei kviečio grūdas nekris į žemę ir neapmirs, jis pasiliks vienas, o jei apmirs, jis duos gausų vaisių*[*]*. Ir kai krokas išdygs, aš drauge su juo stiebsiuos į saulę!* Šios ir kitos frazės skriejo jos galvoje, genamos kovo vėjo.

Vėjo gūsiai atnešdavo neįprastai ryškius saulės blyksnius ir pamiškėje po plikomis lazdynų šakomis geltonuojančios skaisčiažiedės ugniažolės liepsnote liepsnojo. Miškas stovėjo ramus, tikriau, aprimęs, tik kartkartėmis praūždavo koks šuoras, kryžmindamas saulės spindulius. Pirmosios plukės jau buvo nužydėjusios, ir visas miškas baltavo nuo daugybės anemonių, apibirusių bundančią žemę. „Ir pabalo žemė nuo tavo kvėpavimo“. Tačiau šiuokart kvėpuota Persefonės. Žvarbų rytą ji išlindo iš pragaro gelmių. Vėjas alsavo šalčiu virš galvos, atsimušdamas į susipynusias medžių šakas. Jis, kaip ir Absalomas[**], įstrigo ir stengėsi ištrūkti laisvėn. Kokios sužvarbusios atrodė anemonės, linguojančios savo baltais nuogais petukais, kyšančiais iš žalių krinolinų! Bet joms

* Jn 12, 24.

** 2 Sam 18, 9. „Absalomas jojo ant savo mulo, ir jo mulas palindo po didžiulio ąžuolo šakų raizginiu. Jo galva įkliuvo į ąžuolą, jis likosi kaboti tarp dangaus ir žemės, o mulas, ant kurio jis sėdėjo, nuėjo sau.“

nė motais! O štai ir pirmosios raktažolės, irgi palei taką, beskleidžiančios savo gelsvus pumpurėlius.

Vėjas kaukė ir šniokštė aukštai virš galvos, ir tik šaltos srovės pasiekdavo apačią. Miškas keistai jaudino Koni, jos skruostai skaisčiai sužydo, mėlynos akys žiburiavo. Ji ėjo iš lėto, skindama raktažoles ir pirmąsias žibutes, kurios kvepėjo gaiva ir šalčiu. Gaiva ir šalčiu! Giliai susimąsčiusi Koni miglino per mišką.

Staiga miškas baigėsi ir atsivėrė laukymė, kurioje stovėjo mūrinis daiktais apsamanojęs namas. Jis buvo rausvas kaip grybo apačia ir tartum įšilęs nuo saulės. Prie pat prieangio gelsvai žydėjo jazmino krūmas. Durys buvo uždarytos. Aplink tyku – kaminas nerūksta, ir šuns negirdėti.

Ji atsargiai apėjo namą, už kurio šlaitas kilo aukštyn. Ji juk turi dingstį – nori pasigrožėti narcizais.

O štai ir jie, trumputukais koteliais, plevena, šiugžda lapeliai, virpėdami nuo šalčio, tokie skaistūs ir tartum gyvi, vis gręžioja, slepia veidelius nuo vėjo.

Sakytum iš nevilties purtosi saulėti skivytuoti jų kūneliai, o iš tikrųjų gal visai ne, gal jiems patinka, kai vėjas juos taršo.

Konstancija atsisėdo atsirėmusi nugara į pušelę. Toji palinko nuo jos svorio ir atsitiesė – stipri ir stangri, kupina neįspėjamos gyvybės. Ji gyvena ir stiebiasi į saulę! Koni sėdėjo žiūrėdama, kaip saulė auksina narcizų galvutes, rankomis ir keliais jausdama jos šilumą. Retsykiais net užuosdavo švelnų, sakais dvelkiantį gėlių aromatą. Ramybė ir vienatvė sužadino mintis apie tai, kad ji vėl sugrįžo į savo nuosavo likimo vagą. Anksčiau ji buvo tartum valtis, pririšta prie kranto,

kurią bangos daužė ir blaškė į visus šonus. Dabar ji laisva, ir srovė ją neša priekin.

Saulė atvėso. Atsidūrę pavėsyje narcizai tyliai nunarino galvutes. Taip jie ir stovės iki vakaro ir visą šaltą naktį. Bet kiek stiprybės slypi jų trapume!

Koni pasidarė šalta ir ji atsistojo. Nusiskabė kelis narcizus ir pasuko atgal. Ji nemėgo skinti gėlių, bet norėjosi parsinešti kokį žiedelį. Vėl reikia grįžti į Regbį ir pasilikti tarp jo sienų, storų nepakenčiamų sienų! Sienos! Vis sienos! Bet kur kitur pasislėpsi nuo tokio vėjo.

Kai ji grįžo namo, Klifordas paklausė:

– Kur buvai?

– Po mišką vaikščiojau! Pažiūrėk, kokie žavūs narcizai! Nesitiki, kad jie būtų galėję išaugti iš žemės!

– Ne tiktai, taip pat iš oro ir iš saulės.

– Tačiau pradėti žemėje, – atkirto ji ir net pati nustebo.

Kitą dieną po pietų ji vėl patraukė į mišką. Platus, aukštyn žemyn per maumedyną vingiuojantis takas atvedė ją prie šaltinio, vadinamo Jono paversmiu. Šitoje kalvos atšlaitėje buvo vėsu ir maumedžių paunksnėje nebuvo matyti nė vieno žiedelio. Mažas ledinis šaltinėlis tyliai čiurlendamas tryško iš duobelės, dailiai apdėtos raudonais ir baltais akmenukais. Ledinis, tyras, stebuklingas vanduo! Tai naujasis eigulys bus apdėjęs jį akmenukais. Vos girdimai gurga vanduo, plona srovele srūdamas žemyn. Jo kliuksėjimas tarsi varpelių tilindžiavimas prasimuša net pro šniokštimą maumedžių, plikomis ir pasišiaušusiomis it vilko plaukai šakomis temdančių atšlaitę.

Čia niūroka, šalta ir drėgna. Pasisemti vandens prie šaltinio žmonės ėjo ne vieną šimtą metų. Dabar jau nebeina. Užžėlė aplinkui ištryptas žemės plotelis, pasidarė nyku.

Koni atsistojo ir iš lėto patraukė namų link. Staiga dešinėje išgirdo kažką tuksint ir sustojo pasiklausyti. Ar čia genys, ar kas plaktuku kala? Ne, vis dėlto plaktukas!

Ji ėjo toliau įsiklausydama. Paskui pastebėjo takelį tarp dviejų pušų – tarsi niekur nevedantį. Bet kažkas jai pakuždėjo, kad juo vaikščiojama. Ji ryžtingai pasuko tenai ir prasibrovusi pro jaunų papurusių pušų miškelį atsidūrė sename ąžuolyne. Einant taku tolyn, tuksenimas aidėjo vis garsiau ošiančio miško tyloje, nes medžiai netgi ošdami skleidžia tylą.

Netikėtai prieš ją atsivėrė jauki pievutė, kurioje stovėjo netašytų rąstų trobelė. Koni niekad čia nebuvo buvusi! Matyt, šioje nuokampioje vietoje auginami fazanai. Melorsas vienmarškinis priklaupęs kažką kalė. Šuva lodamas puolė artyn, ir eigulys staiga pakėlė galvą ir pamatė ją. Jis atrodė sunerimęs.

Linkstančiomis kojomis Koni žengė prie jo. Eigulys atsistojo ir tylomis linktelėjo galvą. Koni įsibrovimas jį suerzino – savo vienatvę jis vertino kaip vienintelę laisvę gyvenime.

– Niekaip negalėjau suprasti, kas čia stuksi, – pasakė ji dusdama ir kone alpdama. Tiesus jo žvilgsnis ją baugino.

– Šį tą prociavoju – narvus paukščiams darau, – vietine šnekta paaiškino jis.

Ji nesumojo, ką atsakyti, be to, silpnumas vis nepraėjo.

– Norėčiau truputį pasėdėti, – tarė ji.

– Užeikit čia ir pasėdėkit, – pasakė jis ir pasuko prie trobelės, pakeliui spardydamas koja skiedras ir kitokias šiukšles. Viduje pristūmė jai grubiai sukaltą lazdyno kėdę.

– Mažu pečių užkurt? – pasiūlė kažkodėl dar vis kaimietiškai.

– Ačiū, nesivarginkit, – atsakė ji.

Ir nejučia žvilgtelėjo į savo rankas – jos buvo pamėlynavusios. Jis mikliai įmetė kelis maumedžio stagarus į nedidelį iš plytų sumūrytą židinuką kampe, ir po akimirksnio geltoni liepsnos liežuviai pašoko aukštyn į dūmtraukį. Padaręs vietos prie pat ugnies, eigulys pasiūlė:

– Sėskit čia, apšilsit.

Ji persėdo. Kažkodėl negalėjo atsispirti jo valdingam globėjo tonui. Prikišusi prie ugnies, šildė sugrubusius pirštus, vis įmesdama į židinį kokią malką, o eigulys lauke kalė toliau. Ji nelabai norėjo sėdėti įsispraudusi į kampą prie ugniakuro. Daug mieliau būtų įsitaisiusi kur prie durų, kad galėtų stebėti jį, bet juk nedera paniekinti šeimininko rūpesčio.

Trobelė buvo gana jaukiai įrengta: sienos apkaltos nedažytomis lentomis, viduryje – rankų darbo stalas, taburetė, dailidės varstotas, didelė įrankių dėžė, įvairiausi įnagiai, naujos lentos, vinys. Ant sienos kabėjo kirvis, kaltas, spąstai, kažko prikimšti maišai, jo lietpaltis. Langų čia nebuvo, šviesa sklido pro atviras duris.

Ji įsiklausė – ne itin linksmai tuksena eigulio plaktukas. Matyt, jam apmaudu. Juk pasikėsinta į jo vienatvę. Ir kas tai padarė! Moteris! Jis jau prisiragavęs visko tiek, kad turėjo

vienintelį troškimą – būti vienas. Ir štai, pasirodo, jis negali to turėti – yra samdomas darbininkas, o šitie žmonės – jo šeimininkai.

O labiausiai jis nenorėjo daugiau bendrauti su moterimi. Jį kaustė baimė – per daug didelę žaizdą buvo palikęs toks bendravimas. Jeigu jis negalės būti vienas, jeigu jo nepaliks ramybėje – tuomet galas. Jis buvo atsiribojęs nuo viso pasaulio. Paskutinė jo priebėga buvo miškas, čia jis norėjo pasislėpti.

Koni sušilo prie židinio, kuris, nuolat pakurstomas, įsiliepsnojo taip, kad pasidarė net per karšta. Tada persėdo į tarpdurį – iš čia buvo matyti, kaip dirba eigulys. Atrodė, kad jis nemato jos, bet žvilgsnį jautė. Tačiau lyg niekur nieko susikaupęs triūsė toliau, o rudžius šuo tupėjo pasibrukęs uodegą ir budriai dairėsi aplink.

Liekno kūno judesiai ramūs ir vikrūs – štai narvas ir baigtas. Eigulys apvertė jį, patikrino dureles ir atidėjo į šalį. Paskui atsistojo, nuėjęs pasiėmė seną narvą ir pasistatė jį ant tos pačios trinkos, kur dirbo. Pabandė virbus – kai kurie lūžinėjo tarp pirštų. Jis ėmė traukyti vinis. Paskui apvertė narvą ir susimąstė. Atrodė, kad jis nė nenujaučia šalia esant moterį.

O Koni nenuleido nuo jo akių. Drabužiai nepaslėpė jo atsiskyrėliško vienišumo, kurį jinai įžiūrėjo, kai matė jį pusnuogį, – vienišas ir budrus kaip žvėris, įnikęs į savo darbą, bet sykiu paskendęs mintyse, kaip būna, kai siela vengia, bodisi bet kokio bendravimo. Net ir dabar jis ramiai ir kantriai stengiasi atsitolinti nuo jos. Tačiau ši ramybė ir begalinė

kantrybė sklido iš žmogaus, kuris iš prigimties nekantrus ir aistringas – ir tai Koni pajuto visu kūnu. Galvos palenkimas, greiti ir ramūs rankų judesiai, jaudinantis liekno stuomens išlinkimas – viskas bylojo kantrybę ir užsisklendimą. Ji pajuto, kad jo gyvenimo skriauda gilesnė ir skaudesnė negu jos – daug gilesnė ir skaudesnė, o gal net ir nebepataisoma. Ir jos pačios bėdos išsyk sumenko, o atsakomybės našta tartum ir visai nebeslėgė.

Taip ji ir sėdėjo tarpduryje lyg sapnuodama, nebejausdama nei laiko, nei kas dedasi aplinkui. Svajos buvo nunešusios ją taip toli, kad ji nepastebėjo staigaus Melorso žvilgsnio. Visiškai nurimusiame jos veide jis įskaitė laukimą. Taip, tai laukimas. Plonytis ugnies liežuvėlis staigiai nutvilkė jam strėnas ties pačiu stuburkauliu ir jis vos nesudejavo balsu. Jis negalėjo nė pagalvoti apie jokį artimesnį bendravimą, vien ta mintis kėlė jam mirtiną siaubą ir pasišlykštėjimą. Kad tik ji greičiau išeitų ir paliktų jį vieną! Jis bijojo, kad ji neprimestų jam savo valios, savo moteriškos valios, bijojo šiuolaikinės moters užsispyrimo. O dar labiau bijojo jos šalto, aristokratiško įžūlumo daryti tai, kas patinka. Juk, šiaip ar anaip, jis tėra samdinys. Jos buvimas čia kėlė jam apmaudą.

Staiga Koni atsipeikėjo ir sutrikusi atsistojo. Diena jau slinko vakarop, bet ji niekaip negalėjo prisiversti išeiti. Ji priėjo prie eigulio. Šis iškart atsistojo įdėmiai žvelgdamas į ją. Pavargęs jo veidas buvo sustingęs ir bereikšmis.

– Čia taip gera, taip ramu, – prabilo jinai. – Niekada anksčiau nesu čia buvusi.

– Nejau?

– Ko gero, ateisiu dažniau čia pasėdėti.

– Kodėl ne.

– Ar jūs užrakinate duris išeidamas?

– Taip, jūsų mylista.

– Gal ir man duotumėt raktą, kad aš galėčiau kartais užsukti? Turite antrą raktą?

– Musėt neturiu, – vėl tarmiškai atsakė jis. Koni sumišo. Jis tyčia ją erzina. Po galais, bene jis trobelės šeimininkas?

– Ar nebūtų galima padaryti antro rakto? – paklausė ji įtaikiu balsu, kuriame buvo justi kietas moteriškas užsispyrimas pasiekti savo.

– Antro! – pakartojo eigulys ir pervėrė ją piktu, tūžmingu žvilgsniu.

– Taip, tokio paties, – paraudusi atrėmė Koni.

– Gal verčiau paklauskit pono? – gynėsi eigulys.

– Teisybė! Jis tikrai gali turėti antrą raktą. O jeigu ne, tai paimsime tą, kuri jūs turite, ir pasidarysime naują. Manau, kad tai neužtruks daugiau kaip porą dienų. Tiek laiko jūs turbūt galėsite pakentėti.

– Kažin kaip čia bus. Nežinau, kad kas apylinkėje mokėtų raktus dirbti.

Koni plykstelėjo iš pykčio.

– Gerai! Pažiūrėsim.

– Tamstos valia!

Jųdviejų akys susitiko. Jo žvilgsnis buvo labai nemalonus – šaltas, dygus, kupinas paniekos ir bejėgiškumo. Jos – degantis ryžtu.

Vis dėlto jai suspaudė širdį – kaip jis ėmė jos neapkęsti, kai ji pamynė jo valią! Ir kokia neviltis jį apėmė!

– Sudie!

– Sudie, jūsų mylista! – Jis linktelėjo ir staigiai nusisuko. Ji pažadino jo širdyje jau beveik užgesusią žvėrišką neapykantą – neapykantą moters savivalei. Tačiau jis ničnieko negalėjo padaryti. Tą Melorsas puikiai žinojo!

Koni taip pat įsiutino vyriškio užsispyrimas. Nieko sau tarnas! Ir ji paniurusi nužingsniavo namo.

Bolton sėdėjo ant kalvos po senu bukmedžiu ir laukė jos.

– Aš jau buvau pradėjusi nerimauti, jūsų šviesybe, – džiaugsmingai pasitiko ją slaugė.

– Ar aš kur nors pavėlavau? – paklausė Koni.

– Ne, kodėl, tik serui Klifordui seniai metas gerti arbatą.

– O kodėl gi jūs nepadavėte jam?

– Aš nemanau, kad man derėtų sėdėti prie ponų stalo. Kažin, ar serui Klifordui tai patiktų, jūsų šviesybe.

– Nesuprantu, kodėl turėtų nepatikti, – atšovė Koni.

Ji nuėjo į Klifordo kabinetą. Ant padėklo žvilgėjo senovinis varinis virdulys.

– Ar aš pavėlavau, Klifordai? – paklausė ir padėjusi ant stalo gėles paėmė arbatžolių dėžutę. Ji tebebuvo su šaliku ir skrybėlaite. – Nepyk. Bet kodėl neleidai poniai Bolton paruošti tau arbatos?

– Man tokia mintis ir į galvą nebuvo atėjusi, – kandžiai atkirto jis. – Nelabai galiu įsivaizduoti ją prie stalo.

– Nejau mūsų arbatinukas tokia šventenybė, kad jai nevalia prie jo prisiliesti?

Jis smalsiai žvilgtelėjo į ją.

– Ką tu veikei visą popietę?

– Vaikštinėjau ir ilsėjausi vienoje pašiūrėje. Žinai, ant didžiojo bugienio dar yra uogų.

Ji nusitraukė šaliką ir su skrybėle atsisėdo plikyti arbatos. Skrebučiai, ko gero, jau bus sukietėję. Uždengusi arbatinuką dėkleliu, ji atsistojo paimti vazelės. Vargšės žibuoklės jau buvo nuleipusios, stamantrūs stiebeliai suglebę.

– Atsigaus, – tarė ji statydama vazelę priešais Klifordą, kad jis galėtų užuosti.

– Švelnutės kaip vokai Junonos, – padeklamavo jis.

– Bent jau su žibuoklėmis tikrai nepalyginsi, – tarė ji. – Tie elžbietiečiai mėgsta perdėti.

Ji įpylė jam arbatos.

– Kaip manai, ar nėra antro rakto nuo tos trobelės prie Jono paversmio, kur veisiami fazanai? – paklausė ji.

– Turėtų būti, o ką?

– Aš šiandien atsitiktinai ten užėjau – niekad nebuvau buvusi. Nuostabi vietelė. Kodėl negalėčiau ten kartais užsukti pasėdėti?

– Ar Melorsas buvo?

– Taip! Dėl to aš ten ir atsidūriau. Išgirdau jį kalant. Man pasirodė, kad jam visai nepatiko mano įsibrovimas. O kai pasiteiravau apie antrą raktą, kone šiurkščiai atrėžė.

– Ką būtent?

– Nieko ypatinga, tik išraiška buvo nemaloni. O apie raktus jis nieko nežinąs.

– Gal ir bus koks tėvo kabinete. Visi raktai tenai. Betsas juos atskiria. Paprašysiu, kad paieškotų.

– Būk malonus.

– Tai sakai, Melorsas šiurkščiai kalbėjo?

– Ne, nieko tokio jis nepasakė! Bet jam aiškiai nepatiko, kad aš šeimininkauju jo valdose.

– Ko gero.

– Ir vis dėlto nesuprantu, kodėl jis turėtų būti nepatenkintas. Pagaliau juk tai ne jo namai. Ta buveinė visai ne jo nuosavybė. Kodėl negaliu ten užsukti, jeigu man norisi?

– Žinoma, gali, – sutiko Klifordas. – Tas vyrukas per daug pučiasi.

– Tu taip manai?

– Be jokios abejonės! Manosi esąs kažkoks ypatingas. Matai, kai jam gyvenimas su žmona nesusiklostė, stojo karinėn tarnybon ir, rodos, tūkstantis devyni šimtai penkioliktais metais buvo išsiųstas į Indiją. Kurį laiką tarnavo Egipte, kavalerijos pulko kalviu. Visą laiką dirbo su žirgais – puikiai juos pažino. Paskui kažkoks pulkininkas iš Indijos jį nusižiūrėjo ir suteikė jam leitenanto laipsnį. Taip, padarė karininku. Vėliau, kiek žinau, jis grįžo kartu su savo pulkininku į Indiją, kažkur į šiaurės vakarų pasienį. Tenai susirgo, gavo pensiją. Tačiau, matyt, išbuvo kariuomenėje iki pat pernai metų. Natūralu, kad tokiam žmogui kartais sunku grįžti į savo luomą. Kartais gali nesusivaldyti. Bet, kiek žinau, savo pareigas jis atlieka gerai. Na, o karininkiškų Melorso įpročių aš, suprantama, netoleruosiu.

– Kaip jie galėjo duoti jam karininko laipsnį, jeigu jis kalba kaip Derbišyro kaimietis?

– Ne... Jam kartais užeina. Kalba jis puikiai – lyginant su jo luomo žmonėmis. Gal jis nusprendė, kad jeigu vėl atsidūrė žemesnėje padėtyje, tai atitinkamai ir kalbės.

– Kodėl tu man anksčiau viso to nepapasakojai?

– Žinai, aš bodžiuosi tokiais nutikimais. Jie griauna nusistovėjusią gyvenimo tvarką. Paskui žmogui šimtus kartų tenka dėl to apgailestauti.

Koni mintyse sutiko. Kokia nauda iš tokių nepatenkintų ir niekur nebepritampančių žmonių?

Klifordas taip pat susigundė gražiu oru – nusprendė pavažiuoti į mišką. Pūtė šaltas, bet neįkyrus vėjas, o saulė buvo šilta ir viską perimanti kaip pati gyvybė.

– Nuostabu, – pasakė Koni, – bet tokią tikrai puikią pavasario dieną tartum atgyji. Dažniausiai netgi oras čia atrodo apmiręs. Žmonės naikina patį orą.

– Manai, čia žmonių darbas? – paklausė jis.

– Taip. Jie visi iškvepia tokius kamuolius nuobodulio, nepasitenkinimo ir pykčio, kad oras nebetenka gyvybės. Esu tuo visiškai tikra.

– O gal tam tikros atmosferos ypatybės silpnina žmonių gyvastį? – paklausė jis.

– Ne, visatą teršia žmogus, – atšovė ji.

– Ir kerta šaką, ant kurios sėdi, – pridūrė Klifordas.

Vežimėlis sunkiai burgzdamas riedėjo miško taku. Nuo lazdynų šakos karojo šviesiai geltoni žirginiai, saulėtose atšlaitėse žydėjo baltažiedės plukės, plačiai išsiskleidu-

sios, tartum džiaugsmingai sveikindamos gyvenimą – taip pat džiaugsmingai kaip kadaise, kai ir žmonės džiūgavo kartu su jomis. Jos kvepėjo obelų žiedais. Koni nuskynė keletą Klifordui.

Jis paėmė gėles ir susidomėjęs pradėjo apžiūrinėti.

– „Ramybės nuotaka nesutepta“, – pacitavo jis. – Gėlėms šie žodžiai tinka kur kas labiau negu graikiškoms vazoms.

– Koks klaikus pasakymas „nesutepta“! – pasipiktino ji. – Tik žmonės geba viską sutepti.

– Na kažin, kažin... o kaipgi sraigės ir kitokie gyviai? – suabejojo jis.

– Netgi sraigės tik valgo jas, o bitės nesutepa.

Ji supyko ant Klifordo, kam jis viską tuoj verčia žodžiais. Žibuoklės jam – Junonos vokai, o plukės – nesuteptos nuotakos. Kokie atgrasūs tie žodžiai, jie nuolat spraudžiasi priekin ir temdo jai akis – būtent jie ir sutepa viską, tie gatavi žodžiai ir frazės, iščiulpiantys syvus iš visko, kas gyva.

Pasivaikščiojimas su Klifordu nebuvo labai sėkmingas. Tarp jų kilo įtampa, kurios abu dėjosi nepastebį, tačiau dėl to ji nė kiek nemažėjo. Staiga visa savo moteriško instinkto jėga ji ėmė stumti jį šalin nuo savęs. Jai norėjosi išsivaduoti nuo jo, ypač nuo jo sąmonės, žodžių, nesveikai perdėto savo asmens sureikšminimo, nesibaigiančio kasdieninio mėgavimosi savim ir savo žodžiais.

Vėl prasidėjo lietūs. Bet po dienos kitos Koni vis tiek išsirengė pasivaikščioti į mišką. Ir nudrožė tiesiai į trobelę. Dulksnojo, bet oras buvo nešaltas, ir miškas pro lietaus uždangą atrodė tylus ir susimąstęs.